8e JAARGo. № 150.

OOSTPOST

SOERABAYASCHE COURANT

Prijs der Inteekening.
Voor Soerabaya ℔ jaar f 24.– ℔ halfj. f 12.– ℔ maand f 2.–
„ Java. „ do. „ 30.– „ do. „ 15.–
„ Buitenbez. „ do. „ 36.– „ do. „ 18.–
„ Europa „ do. „ 50.–
De OOSTPOST verschijnt dagelijks met uitzondering van den Zondag.

ZATURDAG 23 JUNIJ 1860.

Prijs der Advertentiën.
De prijs der ADVERTENTIËN is f 1.— voor elke TIEN WOORDEN; behalve het zegel.
Advertentien met groote letter betalen dubbeld.
Iedere herhaling na de twee eerste plaatsingen wordt betaald met de helft van het bedrag der advertentie.
Voor doorloopende annonces kunnen schikkingen worden getroffen.

ADVERTENTIEN.

BEKENDMAKING.

De Resident van SOERABAYA, maakt bekend dat op *Vrijdag* en *Zaturdag den 29sten* en *30sten Junij* 1860, bij 's lands pakhuizen te SOERABAYA, in het openbaar zullen worden verkocht **Circa 80,000** Amsterdamsche ponden KOPER in staven, lang 0,53 breed 0,05 en dik 0,025 nederlandsche el., wegende elke staaf omstreeks 10 Amsterdamsche ponden en **Circa 300,000** Amsterdamsche ponden DOORGEKAPT KOPERGELD, waarvan de monster van heden af aan, bij de vermelde pakhuizen ter bezigtiging liggen.

De verkoop zal geschieden op de voorwaarden, vermeld in de *Javasche Courant* van den 2 dezer N°. 44.

SOERABAYA, *De Resident voornoemd,*
den 7 *Junij* 1860. (*w. g.*) VAN DER WIJCK.
(823)

UITBESTEDING.

Op den 25 *Junij* 1860.

Des voormiddags ten 9 ure:

Zal op het bureau van den ondergeteekende openbare uitbesteding gehouden worden, tot de levering van vivres, brand en lichtstoffen voor het jaar 1861, ten behoeve der troepen in Garnizoen te SOERABAIJA, het Hospitaal te SIMPANG en het reconvalescenten Gesticht te MALANG.

De voorwaarden liggen, zon en feestdagen uitgezonderd, dagelijks van 8 tot 2 ure ter inzage ten zijnen kantore.

De uitbesteding op één dag niet afloopende zal den volgenden dag worden voortgezet.

De Onder Intendant der 1ste klasse in de 3e. militaire afdeeling op Java.
SOERABAIJA,
7 *Junij* 1860.
(820) **Hs. VEMER.**

UITBESTEDING

Op den 25sten Junij 1860.

Des voormiddags ten 9 ure,

zullen de administrateurs van de Garnizoenen te BEZOEKIE, PROBOLINGO, BANJOEWANGIE en KEDIRIE openbare uitbesteding houden tot de levering van vivres, branden lichtstoffen voor de troepen in Garnizoen ter genoemde plaatsen, voor de behoefte van 1861.

De voorwaarden liggen, zon- en feestdagen uitgezonderd, dagelijks van 8 tot 2 ure, ter inzage op de bureaux van bedoelde Administrateurs bij wie tevens alle verdere inlichtingen te bekomen zijn.

De Onder Intendant der 1e klasse in de 3e Militaire Afdeeling op Java
SOERABAYA,
den 8sten Junij 1860. **Hs. VEMER.**
(821)

UITBESTEDING.

Ingevolge last van den Luitenant kolonel waarnd. Militairen kommandant zal door de ondergeteekenden *op Zaturdag den dertigsten Junij aanstaande des voormiddags ten tien ure* in de groote militaire kantine alhier eene publieke uitbesteding worden gehouden van de **Leverantie van dranken benoodigd voor het garnizoen en de daarbij behoorende posten.**

Het contract zal loopen v/m 1 October e. k. t/m ultimo December 1861, wordende de consumptie voor dat tijdsverloop begroot op ±

1400 kelders **genever** à 15 □ flesschen.
400 kisten **bier** à 48 flesschen.
85 kisten **roode wijn** à 48 flesschen.
40 dozijnen **brandewijn.**

De verdere voorwaarden zijn voor belanghebbenden dagelijks in gemeld gebouw en ten bureele van den luitenant kolonel waarnd. plaatselijken kommandant ter inzage.

Soerabaya *den 9den Junij* 1860.

De Officieren Kommissarissen,
K. VAN DER HEIJDE *Kapt.*
(824) **L. J. F. E. VON ENDE** 1e *Luit.*

VENDU DEPARTEMENT.

VERKOOPING.

Op Maandag den 25sten Junij 1860.

Bij den pachter der pandjeshuizen *Tan Tong Liep* in de chins. kamp van onuitgeloste pandgoederen.

Op Dingsdag den 26sten Junij 1860.

Bij den heer *M. H. Halewijn* te Oendak-an van meubelaire goederen.

Op Woensdag den 27sten Junij 1860.

Bij den heer *D. D. van Boeckholtz* in de chins. kamp op aanvraag van den gepens. kaptn. *Yske* van meubelaire goederen.

Op Donderdag den 28sten Junij 1860.

Bij den heer *H. Cramer* te Kalisossok n°. 2 van koper ijzer, en nieuwe goenie-zakken.

Op Vrijdag den 29sten Junij 1860
en
Op Zaturdag den 30sten Junij 1860.

Bij 's Lands Algemeene Pakhuizen alhier van 300,000 ponden doorgekapt kopergeld en 80,000 ponden koper in staven, van het Gouvernement. (908)

STERFGEVALLEN.

Heden overleed te *Grissee* mijnen geliefden Vader G. W. DE VOS in den ouderdom van 74 jaren.

Soerabaija, **R. G. J. DE VOS.**
17 *Junij* 1860 (903)

VENDUTIE

van

2411 HOUTWERKEN,

te

PODJOK (GRISSEE).

Op den 25sten Junij instede van 20 dezer.

De Vendumeester
(891) **W. CASTENS.**

VENDUTIE WEGENS VERTREK

Op Dingsdag den 26sten Junij aanstaande.

Ten huize van den heer

HALEWIJN,

te

MALIE ANJAR

schuins tegenover de Stoom-fabriek *de Volharding.*

Van MEUBELAIRE GOEDEREN, eene PIANINO; eene nieuwe VIS-À-VIS, een HANDCHAIS, goede WAGEN PAARDEN, BLOEMPOTTEN, enz. (910)

VENDUTIE.

Op Woensdag den 27sten Junij a. s.

BIJ

D. D. VAN BOECKHOLTZ,

van eenige MEUBELAIRE GOEDEREN, LAMPEN enz. toebehoorende aan den gepensioneerden KAPT. IJSKE.
(918)

Op de VENDUTIE

Van den 27sten Junij a. s.

BIJ

D. D. VAN BOECKHOLTZ.

zal nog verkocht worden:

28 nieuwe SPIEGELS van verschillende grootte.
4 „ SCHILDERIJEN.
2 KROONEN, ieder met 4 LAMPEN.
8 MUURLAMPEN.

VAN GELIJKE BEWEGINGEN ALS GIJ.

(*Vervolg.*)

WILLEM! lieve WILLEM!" ging zij voort, toen hij haar aanzag met die kalmte welke heviger dan de hartstogt ons ontroert, „niet waar, gij zult in den wil van God berusten? Gij zult kalm en bedaard zijn, en uw lot gelaten dragen? Wij zullen u troosten, u steunen, uwe tranen trachten te droogen, u meer liefhebben dan ooit, u toonen hoezeer wij deelen in uw lot, hoe wij u beklagen."

„Niet waar?" vervolgde zij en sloeg hare armen om zijnen hals en drukte zijn brandend hoofd aan hare borst, „niet waar, gij kent uwe moeder nog, gij weet hoe wij u liefhebben, gij twijfelt niet aan de wijsheid van God?"

Hij zag haar strak aan, terwijl een akelige lach zijne lippen krulde, en zeide:

„Hoe kunt gij zoo vragen? Ik preek immers aan anderen dat God wijsheid is en het is immers zoo 't best?"

„Maar gij meent niet wat gij zegt, mijn kind! gij gelooft uwe eigene woorden niet. Waarom weent gij niet en tort uw hart voor ons uit? Zijn wij niet uwe naaste, beste vrienden in droefheid?"

„Ik kan en mag niet weenen" zeide hij, „want ik ben een man en moet mannelijk strijd voeren tegen het leven. Gij vrouwen, moogt zwak zijn. Dat is uw voorregt. Wij mannen moeten immers het hoofd niet buigen, maar den storm trotseren. O! ik ben sterk, ik ben krachtig! ik zal met ijzeren wil mijne levenstaak voleindigen. Weest niet bevreesd voor mij. Ziet gij niet dat ik kalm ben? Laat ons over AGATHE en haar huwelijk spreken! Wat zal zij schoon zijn in haar bruidskleed! En hoe prachtig zal die stoet wezen, die haar en den geliefden man naar het gemeentehuis vergezellen zal, en die kring om den preekstoel waarin zij de schoonste en gelukkigste zal wezen! Ha! ik ben benieuwd of ze mij vragen zullen om haar huwelijk in te zegenen. Dat zou wel natuurlijk zijn. Ik ken haar hart zoo goed en zou zoo uitnemend tot dat hart kunnen spreken, ik zou haar de liefde voor den man harer keuze zoo levendig kunnen schetsen..... en dan zond de baron mij zeker een prachtig cadeau, een souvenir van het huwelijk zijner dochter en ik zou er onze mooije kamer meê opsieren. Wij zijn immers niet meer dan loondienaars, aan wie men fooijen geeft?".....

„O WILLEM! houd op met die taal," viel MARIE in de rede, „Laat ons spreken over het verleden, over uwe liefde voor AGATHE, die voor altijd voor u verloren is."

Zij schoof haar stoel digter bij den zijnen en nam zijne hand in de hare.

Toen begon zij al die tooneelen van het verleden welke zij wist dat hem zoo dierbaar waren, weder terug te roepen voor zijnen geest, schetste hem AGATHE, zooals zij voor hem eene onvergetelijke vriendin geworden was door dien bijna dagelijkschen omgang, haar zacht en lief karakter, hare eenvoudigheid, hare argelooze vrolijkheid, sprak van de laatste dagen van haar verblijf te Alm, het afscheid, de hoop en verwachting welke in zijn hart waren achtergebleven.......................... en zie! weldra zag zij, hoe een stille traan langs zijne wangen leekte, zijn gemoed week werd en zijn hart vertederd, tot dat hij uitbrak in een vloed van tranen en zijn hoofd op haren schouder rusten liet.

Toen vond hij verligting en kon den troost op prijs stellen, dien de beide liefhebbende vrouwen hem als om strijd aanboden.

De overspanning van deze dag voltooide evenwel het werk der laatste maanden en eene hevige ziekte wierp hem op zijne legerstede.

Weken lang zaten MEVROUW VERHAGEN en MARIE bij zijne sponde, en dikwijls vreesden zij voor een noodlottig einde.

Zijne gezonde, krachtige natuur echter wederstond de vreeselijke aanvallen der koorts en langzamerhand genas de kranke.

Toen begon hij het leven weder lief te krijgen, en naar de vrije natuur te verlangen, naar arbeid, naar het hervatten van zijne taak.

Mevrouw VERHAGEN deelde hem mede, hoe de geheele gemeente met innige belangstelling naar hem had gevraagd (zoo als wij dat uitdrukken) en allen gewedijverd hadden om hem blijken van gehechtheid te geven, en WILLEM verweet zich zelven dat hij die liefde niet te voren reeds had verdiend.

Ernstig bad hij God om vergiffenis voor al het verzuimde, ernstig nam hij zich voor, om alles te verbeteren, wat bedorven mogt zijn en het verzuimde weder in te halen.

Hij bad om kracht, om hulp van boven en zond een vurig gebed op naar het huis dat AGATHE zich bouwen ging,

Al kon hij nog niet in alle opzigten berusten in het gebeurde, toch bad hij om onderwerping aan Gods wil en hoopte door ijver en volharding in zijn evangeliewerk de oplossing van zijne mismoedigheid te vinden, ten minste de kracht tot het dragen van zijn leed.

Nu was de beurt aan mevrouw VERHAGEN, om hem tot bedaarheid op te wekken en tegen hem te zeggen: „De tijd, mijn kind! zal met Gods hulp wonderen doen. Alles zal beter worden."

XI.

JAN ZWART.

Wij hebben sints geruimen tijd KEES JOOSTING en de plannen van zijnen vader uit het oog verloren en ook niets gemeld van den afloop der nachtelijke aanranding, waarvan JAN ZWART beschuldigd werd.

Wij vreezen zelfs dat onze lezers de personen in kwestie naauwelijks meer kennen zullen.

Maar ik heb toch eene uitmuntende verontschuldiging voor hetgeen men misschien geneigd zou zijn, gebrek aan romantaktiek te noemen.

WILLEM, de hoofdpersoon van mijn verhaal, om wien al de anderen zich als decoratie groeperen, had de belangen van ANTJE, voor wie hij zich eerst zoo ernstig had in de bres gesteld, geheel en al uit het oog verloren. Toen AGATHE geene belangstelling in die geheele zaak toonde, ja, deze de aanleiding tot zijne grootste teleurstelling ten haren opzigte geworden was, verloor zij ook alle aantrekkelijkheid voor hem. Later was hij te veel bezig gehouden door zijne eigene zorgen en had voor die van anderen weinig gevoel gehad. Bovendien was spoedig na die aanranding de aandacht van het publiek door het feest op het kasteel, van ANTJE afgeleid geworden. De dader van den nachtelijken aanval was onbekend gebleven, maar de verdenking bleef op JAN ZWART rusten, wien ANTJES vader sints dien tijd met achterdochtige blikken gadesloeg, als hij pogingen deed om haar te spreken. Baas JOOSTING had van de vervolging in regten afgezien, omdat de burgemeester den dominé gelijk gegeven had en JOOSTING voor onvoorzigtige beschuldigingen had gewaarschuwd.

De zaak was door de vrouwelijke bewoners der pastorie niet geheel en al vergeten, maar er was niets aangewend om ANTJE te hulp te komen, en met WILLEM hadden de dames er geen woord meer over gesproken.

Gij ziet, lezer! ik was dus in mijn regt om het voorbeeld van zoo velen te volgen.

Ik hoop nu maar, dat gij niet doen zult als WILLEM en zijne huisgenooten, en schrikken, wanneer ik u vertel dat op zekeren morgen tot in de pastorie het gerucht doordrong, dat KEES JOOSTING aanstaanden Woensdag men zijn nichtje uit Wels zou aanteekenen.

WILLEM en MARIE keken elkander aan alsof zij eene misdaad gepleegd hadden, nu zij hoorden dat de zaak haar beslag gekregen had, zonder de minste poging van hunnen kant om het te beletten.

„Arm meisje!" zeide MARIE, „ik vrees dat men haar gedwongen heeft."

„Arme JAN ZWART!" zeide WILLEM en de uitdrukking van zijn gelaat toonde dat hij aan JAN ZWART de gedachte aan eigen leed en eigen teleurstelling verbond.

„Het boeren egoïsme heeft dan toch gezegevierd," zeide MARIE na eenig stilzwijgen. „Wij hebben ook niets gedaan om hen te helpen. Het is voor mij eene kwellende gedachte dat wij alles lijdelijk hebben aangezien."

„In den grond der zaak konden wij ook niets doen," antwoordde WILLEM, „Men kan met de beste bedoelingen de koude berekeningen van geld of fatsoen niet omverwerpen."

Zijn toon klonk bitter toen hij dit zeide en mevrouw VERHAGEN zag hem met bekommering aan.

„Vrees niets, moeder!" zeide hij en zag haar weemoedig glimlagchende aan. „Ik klaag niet over het Godsbestuur, maar ik kan mij voorstellen dat dit voor een man als JAN ZWART duister is en moeijelijk te eerbiedigen. Hij mist die mate van godsdienstige overtuiging welke ons deel is..... ten minste ons deel *behoort* te zijn," voegde hij er aarzelend bij.

„Toch vindt men dikwijls bij menschen van zijnen stand eene zeer ontwikkelde godsdienstige overtuiging" meende mevrouw VERHAGEN, „welke men helaas! in onze kringen veelal te vergeefs zoekt."

„Dat is toch niet het geval met JAN ZWART," zeide WILLEM. „Hij staat in dit opzigt op een zeer lagen trap, maar hij heeft een gevoelig hart en sterk ontwikkelde hartstogten."

(*Wordt vervolgd.*)

NEDERLANDSCH INDIE.

SOERABAYA, den 23sten Junij 1860.

Vertrokken Passagiers.

Met het Ned. Ind. stoomschip *Oenarang*, de heeren Pool van Gent, J. de Clercq Zubli, J. Vos, A. ten Hove, J. R. Schumacher, Thijsman en mevr. de Groot.

— Wij vernemen dat op Zondag den 17 dezer een inlander, Pa Saijam genaamd, van de dessa Wanar, district Hindakan, het ongeluk had door een ander inlander, Pa Miram, met een mes te worden aangevallen waarbij hij in den linker schouder werd gewond. De misdadiger is gevlugt, doch zal waarschijnlijk spoedig in handen der policie geraken.

— Uit een particulier schrijven uit het Bandjermassingsche ontleenen wij het volgende:

„Al sinds een maand zijn wij met 300 man in actie in het land Alley alwaar zich de rebellen ophouden. Majoor Koch voert ons aan. Wij zijn verscheidene malen met den vijand handgemeen geweest, doch laffer vijand bestaat er niet; zij liggen in hinderlagen en zoodra gij ter hoogte van hen zijt, schieten zij hunne geweren af en verdwijnen in hunne bosschen; eenige enkele door opium opgewonden voorvechters komen op ons af en die liggen dadelijk.

De eerste maal dat ik voor Pamangkee met den vijand in gevecht kwam, hadden wij al dadelijk van onze zijde één officier gewond en vier manschappen gesneuveld, dus dat liet zich slecht aanzien; doch door ons doordringen kozen zij weder het hazenpad. Alles is op weg door ons vernield geworden; wij passeren geen kampong of zij wordt in den asch gelegd. Zij worden duchtig gestraft want niets wordt er gespaard, menig zoenoffer moeten wij nog hebben.

De vermoeijenissen en ellende, mijn waarde! die ik in den laatsten tijd uitgestaan heb, kan ik u moeijelijk beschrijven; met alles hebben wij te kampen.

De gloeijende hitte, het aanhoudend marcheren door moerassen, dag noch nacht rust, geplaagd door duizenden muskieten en andere insecten, vooral dat laatste is wel het ergste en ik weet niets afmattender dan dat men geene geregelde rust kan genieten.

De kapitein Bode en de 1e. Luit. Stregnaerts zijn in de eerste dagen der maand Mei te Panti Hambawang achtergebleven met 120 soldaten en 2 stukken geschut, ten einde aldaar eene benteng te bouwen, doch werden daarin zeer tegengewerkt door Demang Lemang die, door 900 rebellen ondersteund, alles doet om de uitvoering te beletten.

Vermoedelijk zal het droevige geval van het sneuvelen van de 1e. luitenants de Jong en van Dam van Isselt u reeds ter oore gekomen zijn. Beide deze brave en verdienstelijke officieren hebben hunne vaderlandsliefde met den dood moeten boeten.

— Donderdag namiddag is te Grissee in de dessa Indro de Javaan Kassiera uit een boom gevallen en op de plaats dood gebleven.

— Men berigt ons van Samarang dat aldaar in den nacht van den 16den op den 17den dezer eenen belangrijken diefstal van ruim 6000 gulden is gepleegd bij den kapitein titulair der chinesen Tan Tjongtoen.

FRANKRIJK.

— Twee door den Keizerlijken geograaf Sagazon openbaar gemaakte kaarten maken het onderwerp van het algemeene gesprek uit. De eene daarvan stelt Europa in 1760, de andere in 1860 voor, hetwelk ten bewijze moet strekken, dat Frankrijk zich sedert eerstgenoemd jaar in Europa in het geheel niet en in de overige werelddeelen slechts zeer weinig heeft uitgebreid, terwijl de overige groote mogendheden, inzonderheid Engeland buiten Europa, aanzienlijk zijn toegenomen. Gelijktijdig met deze ziet eene derde kaart het licht, die voor den slag van Solverino te Berlijn zou zijn uitgegeven, en waarop vroeger Duitsche, thans Fransche provincien, op nieuw als Duitsche aangewezen zijn. Engeland komt er hierbij zeer slecht af, want op de tweede kaart worden de bezittingen vereenigd, welke het sedert 1760 verloor en verkreeg, terwijl tevens eene lijst van al de volkplantingen wordt opgemaakt, gedurende eene eeuw door Frankrijkingeboet en verworven, zoodanig ingerigt, dat de geringe bezittingen, welke voor Engeland verloren gingen slechts twee regels beslaan.

Deze voorstelling zal de gewenschte uitwerking wel niet missen. Intusschen is het niet onaardig de woorden te kennen, tot uitlegging bij deze kaarten gevoegd. Zij luiden; „Wij hebben deze kaarten vervaardigd om op de bittere en onbillijke klagten van buitenlanders tegen de voorgewende eergierigheid van Frankrijk te antwoorden. Men ziet, bij onderlingen vergelijking der voormalige en tegenwoordige grondbezittingen van ieder der vijf groote mogendheden, dat Frankrijk van 1860 nog juist hetzelfde is, dat het eene eeuw geleden was, terwijl Engeland in Europa Malta, de Ionische eilanden en Helgoland verkreeg. Oostenrijk heeft wel is waar de Oostenrijksche Nederlanden en onlangs Milaan verloren, maar het is met de Bukowina, Galicie, Italiaansch Tyrol, Venetie, Istrie, Dalmatie en Krakau vermeerderd; Pruissen met het Groot-Hertogdom Posen, Saksen, Dantzig, het eiland Rugen, een groot gedeelte der beide Rijnoevers en Sigmaringen; Europeesch Rusland met Finland, Coerland, Livonie, Litthauen enz. nagenoeg geheel Polen, Bessarabie, de Krim, Kaukasie, Circassie enz. Evenzeer achten wij ons verpligt een kaartje mede te deelen, dat in 1859 te Berlijn, gedurende den laatsten Italiaanschen oorlog, wel is waar zonder officieel karakter, verkocht werd, waarop de Elzas, Lotharingen en gedeelten van Vlaanderen als van Duitschland afgescheurd aangeduid en eenige gezigtspunten aangegeven worden, volgens welke de steden en jurisdictien onzer wakkere bewoners van Straatsburg, Thionville, Arras, St. Omer, Kamerijk, Colmar, Nancy, Valenciennes, Rijssel, Duinkerken, en anderen weder te herwinnen zouden zijn.

Ten opzigte der overzeesche bezittingen mag de Keizer zich overtuigd houden, dat Frankrijk, hetwelk honderd jaren geleden eene der gewigtigste koloniale mogendheden was, ten voordeele van Engeland heeft ingeboet: in Amerika groote landstreken in Canada, de eilanden Kaap Breton, Prins Eduard, Dominique, Grenada, St. Lucia, St. Vincent en Tabago; in Azie een groot gedeelte van Oost-Indie, in Afrika Ile de France, de eilanden Rodriguez en Seychelles. Wij verwijzen naar de op den rand der kaart voorkomende opteling van al de landstreken, eilanden enz., die Engeland zich sedert honderd jaren heeft toegeëigend, terwijl Frankrijk slechts Algerie en eenige onbeduidende eilandjes in Oceanie verkreeg. Rusland heeft nog onlangs zoodanige vorderingen in het veroveren en vergrooten van zijn grondgebied in Azie gemaakt, dat men zeggen kan, dat het nu voor de poorten van Peking staat."

ENGELAND.

Het plan tot den aanleg van eenen onderaardschen spoorweg in de straten van Londen hetwelk zoolang is hangende geweest dat men reeds begon te twijfelen of er wel ooit iets van zou komen — zal eindelijk tot uitvoering komen, en reeds hebben de aannemers op verschillende punten der stad de werkzaamheden met kracht doen aanvangen. Wij zullen daarom eene kleine beschrijving dier groote onderneming geven, welke onze lezers zeker met het meeste belang zullen volgen.

De behoefte aan eene spoorweg-verbinding tusschen de stad en het groot aantal spoorlinien ten noorden van de Theems is, zoowel voor passagiers als voor goederen, sints lang gevoeld; de moeijelijkheden verbonden aan den aanleg van eenen spoorweg in de stad schenen echter tot nu toe onoverkomelijk te zijn. Om, zoonls de Amerikanen doen, eene lijn te leggen door een digt bevolkt distrikt en door straten, opgepropt met menschen, te vliegen, daarvan kon volstrekt geene sprake zijn, nog minder om een onoogelijk viaduct door het hart van de hoofdstad te doen loopen. Het eenige wat dus overschoot; namelijk eene onderaardsche communicatie, werd voorgesteld. De spoorweg loopt van de overzijde van het *great western railway-hotel* naar Paddington, heeft een zijtak naar de *south wharf-road* ter vereeniging met den *great western railway*, digt bij het oude passagiers-station. Daarna snijdt de lijn de *Edgware-road* en komt in de *new-road* welke zij volgt tot aan *kings-cross*; een der bijzonderheden van dezen spoorweg is dat hij voor het grootste gedeelte onder reeds bestaande spoorwegen loopt, waardoor de énorme uitgaaf verbonden aan de onteigening van huizen en eigendommen is vermeden.

Van *Kings-cross* snijdt de lijn het gevangenhuis te *coldbath-fields*, en loopt voor een gedeelte onder de *Banigge wells-road* en rigt zich daarna regtuit naar *Faringdom-street.*

Buiten de hoofd-stations te Paddington en te Holborn hill, zullen er gemakkelijke stations voor passagiers worden opgerigt aan de *Edgeware-road, bakerstreet* in den driehoek tegenover de kerk der drieëenheid, in *Regents-park Hamt-lead-road. Euston square* en *kings-cross* De hoofd-stations en die te *Edgware-road, Regents-park* en *kings-cross*, zullen open dan wel overdekt zijn met een glazen dak! de overigen zullen gemakkelijk, luchtig ingerigt en van een goed gaslicht zijn voorzien. De afdaling naar de onderaardsche stations zal niet grooter zijn dan bij het Great-Western-station te Paddington.

Het voornemen bestaat om bij korte tuschenpozen ligte treinen te doen vertrekken, ten einde alle gevaar te voorkomen zal de aankomst en het vertrek van elken trein aan elk station door middel van den telegraaf worden medegedeeld. De locomotief-machines zijn van eene nieuwe konstruktie. Ten einde het hinderlijke van den rook en brandstof wegtenemen, wat vooral het geval zal zijn in eene tunnel, zullen de locomotieven geene vuurhaard hebben maar zullen zij voorzien worden van heet water en stoom op eene zekere drukking, hetwelk zal worden aangevuld door stoomketels *at the termini*, een groote hitter zal dienen tot bewaring der temperatuur. Elke locomotief wordt geschat genoegzame kracht te hebben om een afstand van twee uren in den tijd van een uur afteleggen. Ten einde de kracht van volgens dit prinsipe vervaardigde locomotieven te beproeven hebben de Direkteuren aan de heeren Stephenson en Co, opgedragen de vervaardiging van een onderzoekingswerktuig.

De aanleg van het werk geschiedt aldus; de grond wordt uitgegraven en daarna wordt de lijn gelegd, boven den boog van den tunnel wordt de opgenomen grond weder nedergelegd. De *New-road* zal op deze wijze geheel worden opgenomen en bij gedeelten weder in zijne vorige ligging teruggebragt. Zeker is die wijze van werken niet goedkooper dan wanneer men eenen tunnel aanlegt, doch het werk wordt bepaald beter en bovendien waterdigt.

Het werk is begonnen aan het Great Western en aan het Great Nothern-station, ten einde dadelijk de groote massa aarde, steenen enz, welke worden uitgegraven, te kunnen opruimen; een groot gedeelte der voorbereidende werkzaamheden aan de waterloopen is reeds beëindigd. De direkteuren hebben onmiddellijk bezit genomen van het hun aangewezen land, en er bestaat reden om te hopen dat het begin van het jaar 1862 de lijn geopend en in werking zal zien. De Compagnie verkreeg hare eerste akte in 1853, doch de uitbreking van den Krim-oorlog en de netelige positie der geldmarkt maakten het onmogelijk om het voor de uitvoering benoodigde kapitaal bijeen te krijgen. Na vele vergeefsche pogingen daartoe te hebben aangewend gelukte het den Direkteuren eindelijk om de noodige hulp te verkrijgen van den gemeenteraad van Londen, ten gevolge waarvan aandeelhebbers werden verkregen tot een bedrag van £ 200,000.

Het kapitaal der Compagnie is £ 850,000 groot, verdeeld in aandeelen van £ 10 elk; van dit bedrag heeft de gemeenteraad voor eene som van £ 200,000, de great-western Railwaij- Compagnie voor £ 175,000, ingeteekend, het overige is onder het publiek verdeeld. De aannemers van het werk zijn de heeren Smith en Knight en de heer Jay, welke beide firma's naam hebben verworven voor dergelijke werken. De eerst genoemde firma zal het westelijke gedeelte van de lijn, van Paddington naar Euston-square, de tweede het Oostelijke gedeelte, van Euston-square naar Farringdon-street, in behandeling nemen.

Zoo wij vernemen zal er in Mei aanstaande een groot feest plaats hebben aan het Paddington-station, ter inwijding van het begin der werkzaamheden van eene zoo groote onderneming, welke met betrekking tot het gemak en den bloei van de hoofdstad niet gering is te achten.

ANGLO-CHINESCHE HANDELSPLANNEN VAN DE *BOMBAIJ GAZETTE.*

Wanneer de man die daar de spade in den grond drijft waar nimmer te voren de menschelijke stem was gehoord, een weldoener der menschen wordt genoemd nog meer verdient elks dankbaarheid hij die vredelievende middelen ontdekt door welke een handel kan worden verbreid daar, waar men die alleen door het doen van veroveringen denkt te kunnen oprigten. In China zijn wij tot hiertoe van het principe uitgegaan dat de handel alleen kan bloeijen, wanneer die gesteund werd door vloten en legers, die de barbaren in bedwang kunnen houden. Op den uitslag van onze pogingen kunnen wij ons voor als nog niet erg beroemen. China is voor ons nog steeds een land in hetwelk de Britsche handelaar niet kan doordringen en in hetwelk een vrij en vriendschappelijk verkeer nog eene onmogelijkheid bleef. Nu bestaat echter het plan om, met afwijking van onze oude en gebruikelijke taktiek, de Chinezen eenen zijweg aftewinnen en onverwachts de grenzen van hun keizerrijk te overschrijden met geene andere wapenen dan die van gelijken handel. Rusland, met die praktische wijsheid welke deszelfs staatkunde kenmerkt, heeft ons een voorbeeld gegeven hoe met een goeden wil de afkeer van het volk van het hemelsche rijk kan worden overwonnen. Niemand kent de ware uitgebreidheid van hetgeen de Csaar in het noorden van China heeft verkregen; doch dit is zeker dat terwijl de Engelschen en Franschen van haven tot haven zijn rondgezworven, en in vruchtelooze onderhandelingen traden met de provinciale Gouverneurs, hun groote buurman uit het noorden zich eenige van de beste gedeelten van het Chinesche grondgebied heeft toegeëigend, en zich eenen invloed heeft verzekerd die door het hof te Peking niet kan worden verzwakt. Rusland heeft deze voordeelen verkregen door zich steeds in de nabijheid der binnengrenzen van China te houden, en dan nieuwe concessien te vragen wanneer het keizerrijk hetzij met buitenlandsche of binnenlandsche vijanden te worstelen had. De vraag is nu of ook wij dit voorbeeld van Rusland niet kunnen navolgen door in stede van met geweld over zee eenen weg te banen, gebruik te maken van de gemakken, welke onze positie als grootste Aziatische magt ons aanbiedt, en daardoor eenen over land-handel te openen tusschen onze Indische bezittingen en de Zuid-Westelijke provincien van China.

Ter bereiking van dit doel is door eenige kooplieden te

Rangoon een plan gevormd, hetwelk onder de aandacht van het opper-bestuur zal worden gebragt. De *Times* drukt zich omtrent het onderwerp zeer gunstig uit. In het noordoosten van Indie zijn de Britsche bezittingen bijna verbonden aan het Chinesche keizerrijk; de moeijelijkheid die de natuur van het land oplevert doet echter elk ideé, om eenen winstgevenden handel door de provincie Assam opterigten, onuitvoerbaar blijven. Rangoon, gelegen in de laatst door ons veroverde provincie Pegu, is eene bloeijende haven — nu reeds zegt men dat die plaats eenmaal zal worden wat Currachee in de golf van Bengalen is — van welke nog veel meer nut kan worden getrokken, wanneer niet alleen eenen buitenlandschen handel van daar wordt gedreven, maar zij ook het punt wordt van waar de ontwikkeling der hulpmiddelen, die de landen ten oosten van Hindostan aanbieden, uitgaat. Sedert eeuwen bestaat er eene goede betrekking tusschen den Burmeschen volksstam en de inwoners van die provincien van China welke ten noorden van Burma liggen. De naburen hebben sedert onheuchelijke tijden, hetzij eenen levendigen handel gedreven dan wel eenen barbaarschen oorlog met andere stammen gevoerd.

Sedert de Britsche veroveringen de heerschzucht en onderdrukkende magt van het hof van Ava hebben verminderd, en de beroeringen in China de opheffing van den handel hebben veroorzaakt, is de vredelievende of vijandelijke verhouding tusschen de twee keizerrijken slapper geworden.

De gelegenheden tot het aanknoopen van wederzijdsche betrekkingen bestaan echter nog altijd, en zijn die met een meer énergiek geslacht ook voor eene grootere uitbreiding vatbaar. Rangoon is slechts op eenen afstand van 500 mijlen van de Chinesche grenzen verwijderd; langs nagenoeg de geheele afstand zou met gemak eenen goeden weg kunnen worden aangelegd, loopende door de vallei van de Irrawaddij–eene rivier welke door eene opmerkelijk rijke en zwaar bevolkte landstreek loopt. Dat een spoor-of wagenweg van Rangoon naar China eenmaal de hoofdweg zal worden voor onzen handel met het hemelsche rijk, daaraan behoeft men niet te twijfelen. De Burmesche autoriteiten zijn bevreesd dat die weg zal worden gemaakt. Wanneer de provincien van China, waar wij het oog op hebben, te ver van Pekin verwijderd zijn om van daar eenigen invloed te kunnen verkrijgen bij het keizerlijke hof, dan bestaat er ook aan den anderen kant minder kans dat zij het volk kunnen verbieden om met barbaren omtegaan. Eenen zoodanigen weg zou veel beter doel treffen om de Chinezen tot beschaving te brengen dan een aantal Britsche bajonetten of Armstrong's kanonstukken; wij hopen dan ook dat het Engelsche volk, hetwelk verklaart dat het moede wordt om nog langer bloed en geld voor die ongelukkige Chinesche oorlogen opteofferen, er bij het gouvernement op zal aandringen dat het plan, dat thans onder deszelfs aandacht is gebragt, door hetzelve worde goedgekeurd en ondersteund.

IETS OVER DE OVERLAND-MAIL PASSAGIERS.

Wij deelen hieronder een berigt mede van een correspondent uit Alexandrie, in Egypte, wiens karakter en maatschappelijk standpunt genoegzame waarborg geven voor de deugdelijkheid van zijn verbaal. Hetzelve heeft betrekking op personen die van Europa naar Indie vertrekken; die passagiers welke van het oosten naar het westen terugkeeren hebben, gedurende hun verblijf in Azie, de gewoonten, godsdienst en gebruiken van het volk leeren eerbiedigen. De verachting waarmede alle reizigers, die Egypte doortrekken, worden behandeld is volgens de schrijver een gevolg van de grove beleediging die hij zich ten onderwerp heeft gekozen; wij zullen hem echter liever zelf laten spreken.

„Zonder twijfel zal uw blad ook in handen komen van eenigen van hen die deel hebben gehad aan het onderwerp van mijn tegenwoordig schrijven; ik hoop dus dat gij uw blad wel zult willen leenen om het schandelijke en onmannelijke gedrag wereldkundig te maken van hen die er zich op durven beroemen van een fatsoenlijk engelschman te zijn, doch niettemin daden plegen welke men van de minst ontwikkelden niet zou verwachten.

Niet alleen compromitteren zij zich zelve, maar ook alle hier gevestigde engelschen. Hun gedrag is niet allleen onwelvoegelijk, maar zelfs gevaarlijk; wanneer meer zich het laatste oproer en den op de christenen gepleegden moord te Djeddah herinnert, dan zal men opmerken dat dit bijna dezelfde oorzaak had als waarvan hier sprake is; het is de pligt van alle christenen en engelschen om de arabieren zoo min mogelijk reden tot misnoegdheid te geven, want wie zal er op den duur voor moeten lijden? De passagiers niet, die vertoeven slechts eenen korten tijd, maar op de ongelukkige inwoners daalt de wraak der arabieren neder, en God beware ons, wanneer hun bloed zoo zeer aan het zieden is gebragt dat zij zich zelven vergeten. Ik heb door engelsche passagiers, die Egypte doortrokken, daden zien plegen waarover ik *mij*, als engelschman schaamde; het spijt mij dat ik hunne namen niet ken, want de meest mogelijke publiciteit aan dergelijke daden zou eene nog te ligte straf voor hen zijn. Ik wil hier eene zaak aanhalen, welke in den nacht van den 4 Mei jl. te Cairo plaats greep, en welke een zeer treurig einde had kunnen hebben.

De acteurs in dat laakbare bedrijf bestonden voor het meerendeel uit officieren en heeren op reis naar Indie; zij kwamen van Southampton hier aan met den stoomer *China* en vervolgden hunne reis naar Calcutta met de *Nemesis*. In het hotel begonnen zij reeds met de inboorlingen en bedienden te stompen en op zijde te duwen; na in het hotel nog vrij wat leven te hebben gemaakt en velen der logés te hebben bemoeijelijkt, begaven zij zich naar de Citadel en traden de hoofd-moskeé binnen; daar het in de maand Ramadaan was en tevens de jaardag van den dood van Mehemet Ali, wiens nagedachtenis zoowel door de christenen als arabieren in het land in eere wordt gehouden, en aan wien wij die instellingen en maatregelen zijn verschuldigd waardoor onze tegenwoordige veiligheid en rust verzekerd is, bevonden zich aldaar een aantal arabieren verzonken in het gebed; zonder zich aan de waarschuwingen der arabische politie te storen, drongen zij met geweld het heiligste gedeelte van het gebouw binnen, met de schoenen aan de voeten en de brandende sigaar in den mond; de Shachs en priesters werden door hen beleedigd, en drongen zij door tot in de afgeslotene ruimte waar de Vice-koning met zijn gevolg aan het bidden waren; men heeft mij verteld dat zij al de lichten hebben uitgedoofd en zich op eene wijze hebben gedragen waarbij zij hun leven op het spel zetten; alleen aan de tegenwoordigheid van den Vice-Koning hebben zij het te danken van heelshuids het gebouw weder te zijn uitgekomen; zijne Hoogheid liet hen door een zijner officieren waarschuwen om te vertrekken, want dat hij zich niet langer verantwoordelijk kon stellen voor hunne veiligheid; zij waren dan ook eindelijk zoo wijs om dien edelmoedigen raad optevolgen, waarna zij naar hunne hotels terugkeerden.

Het spijt mij te moeten zeggen dat zulke tooneelen, alhoewel zelden zoo uitgebreid als deze, hier dikwijls plaats grijpen. Wat zouden wij er in Engeland wel van zeggen wanneer een aantal arabieren of turken aldus bij ons huis hielden? De inboorlingen hebben bij die gelegenheid het bewijs geleverd van beter hunne waardigheid te kennen dan de engelschen, en om dan nog zelfs doortedringen in de plaats, waar zij hunne godsdienstoefeningen houden, hen daar te beleedigen, dit is meer dan erg. Wanneer de Indianen zijn behandeld geworden zooals zij met de arabieren kunnen omspringen, dan is het waarlijk niet te verwonderen dat Indie in opstand is geweest. Het zou wel te wenschen zijn dat die heeren onder het oog werd gebragt hoe zij zich hebben te gedragen op hunne reis naar Indie even als men hen onderrigt hoe zij te handelen hebben bij hunne regimenten in Indie.

Het is een gedrag van schooljongens, die voor de eerste maal de wijde wereld inkomen, die denken dat alle vreemdelingen onbeschaafde barbaren zijn, waardoor zij zich zelve vernederen, meer drinken dan zij kunnen verdragen en dientengevolge zulke onvergeeflijke dwaasheden uitvoeren, dat bij elk minder beschaafd volk de engelschen worden beschouwd als volmaakte dronkaard of, om het voor het minst te nemen, als zeer excentrieke wezens. Niet elk een oordeelt zonder vooroordeel, en men kan er zeker van zijn dat de arabieren in het algemeen een oordeel vellen naar hetgeen zij zien en de vooronderstelling koesteren dat slechts een klein gedeelte van onze natie op eenen bedaarden en behoorlijken voet leeft. Het is voor ons gelukkig te achten dat het hier bestaande Gouvernement beschaafd en moedig is, en dat Zijne Hoogheid de Vice-Koning de europeanen beschermt; hadden wij daarentegen eene regering, zooals die te Djedda, dan zouden wij reeds lang eene herhaling hebben gehad van de tooneelen, die nog niet lang geleden daar plaats grepen.

Met aldus te handelen geven europeanen eenen zeer slechten dank voor de groote vrijheid die wij hier genieten. De Vice- Koning is bekend om de oplettendheid en voorkomendheid waarmede alle reizigers door hem worden ontvangen, het is dus niet zeer délicaat om de wet van zijn land te storen door beleedigende handelingen jegens zijne onderdanen.

Het gevolg van het gedrag van de in dezen brief bedoelde heeren is, dat de schoone moskee, een der fraaiste monumenten van Cairo voor alle vreemde bezoekers is gesloten, en dat onze agent hier en de Consul-Generaal zich verpligt hebben gezien om den Vice Koning hun leedwezen te betuigen dat zulke ergerlijke daden door engelschen zijn gepleegd. Had hij het eerder geweten, ik ben zeker dat er maatregelen zouden zijn genomen, welke voor de daders minder aangenaam zouden zijn geweest.

Het is te hopen dat die onbesuisde heeren, nu zij zien dat hun gedrag de aandacht heeft getrokken, bij hunnen terugkeer uit Indie het spreekwoord in het oog zullen houden „*'s lands wijze, 's lands eer*" en zich daarnaar zullen rigten."

Een engelsch inwoner in Egypte.

Alexandrie, 16 April 1860.

INGEZONDEN STUKKEN.

Mijnheer *de Redacteur!*

Wanneer men ziet hoe bij eene voorstelling in den schouwburg, bij volksfeesten, ja, zelfs bij alle eenigzins aanzienlijke huwelijksoptogten van Chinezen en Mohammedanen, altijd een of meer policiebeambten of dienaren tegenwoordig zijn ter bewaring der goede orde, dan besluit men daaruit dat, bij gelegenheden waar veel menschen in het openbaar bij elkander komen, de policie zulke voorzorgende maatregelen van haren pligt acht.

Op grond daarvan werd dezer dagen de opmerking gemaakt dat ook op publieke vendutiën de policie moet worden vertegenwoordigd.

Ongeregeldheden zijn daar niet zeldzaam en, is het den eenen dag een al te opgewonden bieder, van wiens bieden men geen notitie wil nemen, dan wel eene wisseling van scheldwoorden die tot handdadigheden leidt, het een zoo wel als het ander is hinderlijk, en verzoeken wij UEd. daarom beleefd deze opmerking in UEd. blad optenemen. Misschien zal de policie het met ons eens zijn, en daarin voorzien.

P.

Aan de Redactie
van den *Oostpost*
Alhier

Mijn Heer de Redacteur!

Van ter zijde vernemende dat eenige deskundigen (?) die vroeger het plan van de nieuwe ketels van het stoomschip *Oenarang* als bespottelijk hebben uitgekreten, thans, verbaasd over de buitengewone resultaten dier ketels, om hunne eer te redden de waarheid willen betwisten (ofschoon niet openlijk en luijaly van het hieromtrent in het *Bat. Handelsblad* van 2 dezer ingezonden stuk en wel bijzonder met het oog op het daarin opgegeven kolenverbruik; zoo is het mij eene aangename pligt de waarheid dier opgave in allen deele te constateeren; en kan ieder belangstellende die de kracht eener stoommachine weet te berekenen, en de moeite wil nemen zich aan boord van genoemd stoomschip de afmetingen der machine en verdere gegevens te verschaffen, zich les verkiezende overtuigen dat 4 k. steenkolen p. p. k. in het uur nog te ruim is genomen.

Met de opname in UEd. geacht blad van deze regelen als hulde aan de waarheid en verdiensten zult UEd. zeer verpligten.

UEd. Dw. Dr.
wg **F. RETHMEIER.**
Machinist van het stoomschip OENARANG.

SOERABAYA,
21 *Junij* 1860.

Aan de
Redactie van den
Oostpost
te
Soerabaija.

WelEde's Heeren!

Bij deze verzoek ik UWelEd. Heeren onderstaande annonce in UWelEd. geacht blad te doen plaatsen. —

De zaak voorkomende in de *Soerabaijasche Courant* van Donderdag den 21sten Junij l. over de beschuldigde V. D .. is bezijden de waarheid, daar de bedoelde Inlander van de Tambangan niet in zee is gesprongen, maar wel door de mishandeling van V. D .. over boord is gevallen en de schout L. C. van Sprew de misdaad heeft openbaar gemaakt en er gevolg aan heeft doen geven. —

In de hoop dat UWelEd. deze annonce zult plaatsen verblijve ik met alle achting etc.

SCHEEPSBERIGTEN.

Aangekomen Schepen te Soerabaya.

Datum.	*Vlag.*	*Namen der Schepen.*	*Gezagvoerder.*	*Van*
Junij 23	Nederl.	Z. M. Stoomschip Merapie	Kapt. Luit. t/z. R. L. de Haes	Beliling.

Vertrokken Schepen van Soerabaya.

Datum.	*Vlag.*	*Namen der Schepen.*	*Gezagvoerder.*	*Naar.*
Junij 22	Ned. Ind	Stoomschip Oenarang	S. van Hulstijn	Batavia via Samarang.
„ —	Nederlandsche	Tasmania	B. J. Jonker	Nederland via Makasser.
„ —	Ned. Ind	Krabbe	Mardam	Probolingo.
„ —	Hamburgsche.	Martaban	J. C. R. Böhm	Amsterdam.

In lading en in reparatie liggende Schepen te Soerabaya.

Vlag.	*Namen der Schepen.*	*Gezagvoerders.*	*Bestemming.*	*Agenten.*
Nederlandsche	Barend Willem	Retgers	Amsterdam	Fraser Eaton & Co.
Engelsche	Elize	Philipps	In reparatie	„ „ „ „
Nederlandsche	Delftshaven	Schaap	Onbepaald	R. Kopersmit & Co.
„	Java	Stokkel van Dam	Onbepaald	„ „ „ „
„	Schoonderloo	Kruijt	„	„ „ „ „
Zweedsche	Cecilia	Krohnam	In reparatie	Hill Broekman & Co.
Nederlandsche	Johanna Christina	de Boer	Nederland	J. F. van Leeuwen & Co.
„	Mercator	Van der Woude	Nederland	„ „ „ „ „ „
„	Koning en Vaderland	Van Bruggen	„	Mc Lennan & Co.
„	Wassenaar	Hofstede	Onbepaald	„ „ „ „
„	Ida Wilhelmina	B. P. van Wijland	„	E. Ten Brinck & Co.
„	Willem Eggerts	H. Faber	Japan	„ „ „ „ „
„	Catharina Wilhelmina	F. H. Popken	Onbepaald	„ „ „ „ „
„	Gouverneur van Swieten	S. van der Horst	Ned. via Tjilatjap	„ „ „ „ „
„	Guinea	J. van Boven Fagg	Nederland.	„ „ „ „ „
„	Henrietta	J. Portengen	„	„ „ „ „ „
Hamburg.	Martaban	J. E. E. Böhm	Amsterdam	P. Kervel & Co.
Engelsche	Lorenzo Sabine	Ths. Devine	China	„ „ „ „
Nederlandsche	President Plate	J. C. Harten	Nederland	Mathieu Ebbs Ruys & Co.
„	Tasmania	B J. Jonker	Nederl. via Macasser.	Schimmelpenninck & Co.
„	De Pauline	Post	Nederland	„ „ „
„	IJssel	C. Maarschalk	Onbepaald	„ „ „
„	Estafette	Rietveld	Nederland	„ „ „

Marktprijzen.

SUIKER *f* 16.—
KOFFIJ *f* 34.—
RIJST (CARGO) *f* 120 @ *f* 130.—
Id. (WITTE) *f* 150 @ *f* 170.—
[illegible] *f* 40.—
[illegible] *f* 8 @ *f* 9.—
WISSELKOERS 102%.—

PROTESTANTSCHE EEREDIENST.

Zondag 24 Junij 1860.
's Morgens te half negen ure.
Voorbereiding voor het H. Avondmaal.
Ds. MOUNIER.
Bevestiging van een diaken.

ROOMSCH-KATHOLIEKE EEREDIENST.

Zondag den 24sten Junij 1860.
Eerste H. Dienst te 7 ure.
De Hoogmis te $8^1/_2$ ure.
Het Lof 's avonds te $6^1/_2$ ure.

Voor ieder in dit blad voorkomend artikel, hetwelk van geene onderteekening is voorzien, stelt de Redactie zich verantwoordelijk zoolang door haar geen ander schrijver wordt opgegeven.

GEDRUKT BIJ LE ROY & CO TE SOERABAYA.